

Иако не толико атрактиван као експресно разрешење Динкића, потез власти којим се реконструише Влада други је позитиван потез ДС, у додуше одбрамбеној и дефанзивној, изнуђеној партији коју ова странка игра са стварношћу и грађанима ове земље. Вођа Г17 упућен је на клупу експресно и хладно на опште изненађење такорећи свих. С друге стране, о реконструкцији се говори барем шест месеци, па то што нас нису изненадили значи да су значајно закаснили, али не и да нису учинили добар посао. За себе.

Јасно је да су реалне прилике притерале Владу уз зид, да се претежак баласт учинака те владе, надвио над Демократском странком која не жели да са тим баластом чека наредне изборе. Зашто би признали грешку када је много јефтиније да одговорност посредно намирују разјуривањем министара, а не тањењем подршке бирача. Таква монета за поткусуивање је општеприхваћена и сви политичари у свету се, сем једног овдашњег и бившег, без сентименталности одричу услуга својих компромитованих људи. Хирург чисти тамо где је гној.

Реконструкција јесте добар и потенцијално исплатив потез ако читаву ствар погледамо из будуће перспективе, а не из садашњости у којој морамо узети у обзир веома лоше, а доминирајуће учинке власти. Ако се све то гледа у предизборној кампањи, а под претпоставком да ће у наредних годину дана многе ствари бар за мало бити поправљене, или ће неколике ствари бити поправљене за мало више, тада, у том тренутку, моћи ће да се одрекну многих данашњих "резултата". Тада ће бити могућно рећи (а што сада није) и који министри нису ваљали. Могу се свом снагом обрушити и на дојучерашње коалиционе партнере и томе слично. Али, наглашаваће се то што су проблеми правовремено уочени и да се ефикасно решавају. Такве динамичке, оптимистичке тенденције у предизборним кампањама су богомдана тема и јесу добар ветар у леђа. Због тога, иако понижен, Динкић није изашао из власти, упркос својој досадашњој пракси.

Данас су владајуће странке у Србији ДС и СПС, као што су опозиционе СРС и ДСС. Поред партија опозиције и владајућих партија постоје и оне које нису само владајуће, или само опозиционе. Назваћемо их, условно, „лажном опозицијом“ и „лажном влашћу“.

ЛДП је у лажној опозицији као и СНС Томе Николића, мада се међусобно разликују. Г17 понаша се и као опозиција и као власт, док мањинске странке мори сопствена конкуренција. Посебна је, али не и неразумљива, позиција Нове Србије која још увек кокетира са бившим, иако је увелико са новим партнером. Ако би све ово била нека врста хоризонталне поделе, вертикална подела односи се на идеолошку оријентацију сваке странке и чврстину њене идеолошке посвећености. На левој страни је ЛДП, а на десној су СРС и ДСС. Њихова посвећеност сопственом идеолошком програму лимитирана је могућношћу да партиципирају у власти, или подрже власт како због партикуларних или личних интереса тако и због могућег бенефита који им за такву политику следује од бирача. Елем, ЛДП свој идеолошки ракурс понекад релативизује јер његови бирачи очекују да подржи владајућу ДС, док бирачи СРС или ДСС такву ствар тим странкама не би опростили. Сви остали, мање или више успешно, воде дневну политику без значајнијих програмских утемељења и међаша, вођени искључиво мотивом да се што боље позиционирају за предстојеће изборе. Пошто је у таквој бици предност не помињање програмских докумената и смерница, не изненађује то што СНС и не жури и са усвојањем сопственог програма. Довољне су само неколико звучних, излизаних парола којима није истекао рок трајања, као она о Европи и њеној безалтернативности. Томе треба додати и већ проверену вербалну тортуру о потреби да се спроводи социјална правда, борба против корупције и криминала, побољша судство и државна управа, да јој се дода глазура од спремности да се ревидира нека од спорних пљачкашких приватизација и ето довољно материјала да се води политика – од данас до сутра.

Сигурно је, међутим, да и у овом послу има успешнијих и неуспешнијих. Некима који су у прошлости обећавали куле и градове сада теже иде. Међутим, градоначелних Београда нема тај проблем. Он је практичан човек, решава „мале“ проблеме грађана и не губи време на тривијална препуцавања. Он је човек од акције. И у томе је, примећује се, успешан. Толико успешан да му се није омакло да дебатује о „високој“ политици и даје обећања, не само због тога што тиме, као, неће да се бави, већ зато што зна колико је то „клизав терен“, а колико је овај други, терен на којем игра, непресушан извор политичког кредибилитета. Тај, тзв. инжењерски или технократски резон ствара успешног политичара чак и кад му недостаје политички програм. Међутим, између успешног технократе, инжењера-политичара и продаваца магле постоји велика разлика јер први, недостак политичког програма надомештава обиљем „малих“ резултата, а трговац магле само крије сопствену неспособност великим причама. Само велике приче покривају мале резултате.

Другим речима, после Скупштине ДС видимо извесну консолидацију те странке. Појавио се Драган Ђилас чијим политичко-инжењерским способностима ни формална ни истинска опозиција нема противмеру, пандан или алтернативу. Друго, ДС на унутрашњем плану вуче потезе који јој у најмању руку не могу донети додатну штету, а то није мало. Странка се из позиције "пијаног брода" вратила на место трезвенијег кључног

политичког актера који вуче динамичне потезе, контролишући игру, као и стварне и фиктивне противнике. На тај начин довели су себе у положај да им после наредних избора најгора могућа варијанта буде стварање владајуће коалиције са СНС. За СНС коалиција са ДС-ом је, пак, најбоља могућа варијанта. Најбоља краткорочно јер је за СНС неизвесно шта ће од те странке остати након такве коалиције. А можда то и не брине двојац који је води, можда је она и створена за једнократне политичке активности...

С друге стране, истинска опозиција раздробљена и о свом јаду забављена, остављена је на милост и немилост једноцифреној подршци бирача чије ће се дилеме појачавати, највероватније, формирањем нових – радикално десних партија. Уколико се те странке формирају и изађу на изборе, победа ДС биће још ефикаснија, с тим што није вероватно да ће и ДСС и СРС бити парламентарне странке, што опет, и не мора да буде лоша опција.

Другим речима, после Скупштине ДС видимо извесну консолидацију те странке. Појавио се Драган Ђилас чијим политичко-инжењерским способностима ни формална ни истинска опозиција нема противмеру, пандан или алтернативу. Друго, ДС на унутрашњем плану вуче потезе који јој у најмању руку не могу донети додатну штету, а то није мало. Странка се из позиције "пијаног брода" вратила на место трезвенијег кључног политичког актера који вуче динамичне потезе, контролишући игру, као и стварне и фиктивне противнике.

Највећа одговорност, чак и историјска, лежи на СНС. Видели смо досад да се та странка није суштински супротставила владајућој ДС, већ да се само препоручује као евентуално бољи (из)вршилац посла (власти). Била би то квантитативна, али не и квалитативна промена, што наравно, скоро никоме није довољно. Значајан број њихових бирача били би, после сарадње са ДС-ом, веома разочарани. Демократској странци та коалиција не би била оптимална не само због тога што једна заједничка програмска цртица о евроинтеграцијама није довољна за мирно вршење власти, већ и због тога што су обе странке приближне снаге. Наиме, кад су коалициони партнери приближне величине онда се власт тако и дели, а у Србији се власт нерадо дели, свако жели да има већину, бар у свом ресурсу. Али, међународном фактору одговара мирна и чврста, јака владајућа коалиција пре свега због Косова и НАТО.

Стога, није извесно да нам предстоји бурна предизборна година. Можда ће неизвесности бити мање него што се очекује. Једни ће покушавати да поправе лоше резултате владавине, други ће се додворавати бирачима и Европи. ДС је у тој причи

Пише: Славко Живанов
четвртак, 10 март 2011 15:35

фаворизован јер је, сем иницијативе и полуга власти које су му у поседу, доживео и позитивну корекцију курса пред важну утакмицу. Још (једино) да се с тим потенцијалом не угрува накнадним лутањима. За изборе није битна одлука бирача данас, него у дану за гласање. А на то ће утицати и низ варијабли од којих можемо само да наслутимо неке: светска криза, повратак Војислава Шешеља, незапосленост, стандард...

Бирачи и једних и других све то различито ће ценити. Међународни фактор, ма шта то било, неким политичким такмацима неће веровати на реч, него ће их тестирати. А нема бољег теста лојалности од понижавања, па ко дуже издржи. А они „трећи“ политички субјекти, што су разуђени по целој политичкој мапи Србије у овој причи су ефемерни или споредни, јер су сами себи доделили то место.